

A szeretet, avagy út a szeretethez

Először is szeress, függetlenül és korlátlanul. Légy minél tökéletesebb a belső szabadságban és – a titok egyik elemeként – minden mértéket meghaladóan szeressél.

Az, hogy élem a szeretetet, még nem jelenti azt, hogy tudom, mi a szeretet. Ha úgy hiszem, tudom, hogy mi a szeretet, abból nem következik, hogy élem a szeretetet. Ha élem és ismerem a szeretetet, az szükségképpen nem bizonyítja azt, hogy valóban a szeretetet tapasztalom, akár úgy, hogy én szeretek, akár úgy, hogy engem szeretnek. Ha azt merem állítani, hogy én vagyok a szeretet, az egyáltalán nem igazolja, hogy én szeretet vagyok, de ez igaz fordítva is, hiszen gondolhatom, hogy legfeljebb potenciálisan vagyok szeretet, miközben szinte észrevétlenül árad belőlem a szeretet, csak ezt az elmém nem regisztrálja.

Szótlanul belátom, hogy a magam által állított normákhoz képest nem vagyok szeretet, ám ugyanakkor tapasztalom, hogy – mindegy, időlegesen vagy állandóan – képes vagyok magas minőségű szeretet lenni. Aki életében legalább egyetlen egyszer, a pillanat töredékéig szeretet volt, akkor már az élete végéig maga az életre kelt szeretet, hiszen a szeretet nem az időtől, nem a kiterjedésétől, vagy nem mástól függ. Ahhoz, hogy szeretni tudjak, mindezt minimum egyszer tapasztalnom kellett.

Az előbbi mondatok bármennyire is elmésnek tűnnek, ezekből önmagukban szintén nem következik, hogy közelebb kerültem a szeretethez vagy tisztán tapasztalom a szeretetet. Csakhogy nem kell tapasztalni a szeretetet, s nem kell tudni azt, hogy mi a szeretet, mert ettől és minden mástól függetlenül minden ember maga a szeretet. Mindegy, hogy valaki hogyan él, vagy gondolkodik, attól még önmaga azonos a szeretettel, s az legszebb emberi lehetősége, hogy éljen ezzel a szeretetlénységével. És még ennél is szebb felismerés lehet az, ha egyre tisztábban látja és tapasztalja szeretet-önmaga kiadását, ám életre keltését nem valaki-valami más, hanem éppen önmaga akadályozza vagy nehezíti meg.

Igen, szeretet vagyok, de én magam (gyakran akaratlanul és számomra is észrevétlenül) korlátozom, akadályozom, hogy az legyek, aki valóban vagyok. Ha ez így van, márpedig sokszor így van, akkor először is azt kell felismernem, hogy Ki az bennem, aki ellenem van, avagy kint és bent Ki és Mi foszt meg a szeretet gyönyörűségétől. Természetesen mindehhez valóban legalább egyszer, néhány pillanatig tudatosan élnem kell a szeretetet, egyúttal – a végtelenre predesztinált - önmagam, mert ez olyan, mint az út eleje: lássuk és szeressük a rajtvonal porhanyós anyaföldjét.

Én boldog ember vagyok. Egyrészt azért, mert volt már olyan pillanat, sőt nem csak pillanat az életemben, amikor szerettem, és tudatosan is tapasztaltam a szeretetet, másrészt azért, mert az igazi szerelemben nagyon mélyen éltem meg, hogy milyen csodálatos állapot a korlátlan, önzetlen, minden énség nélküli, odaadó szeretet. Ez a tökéletesség-állapotot teremtő szerelem a létezés és a Lélek legtisztább üzenete, hiszen ekkor minden önbecsapás nélkül, tisztán megéled: ahogyan szerelmesként odaadóan szereted a Szerelmedet, úgy – és persze nem ugyanúgy - szeressél Mindenkit és Mindent. A szerelemélet így visszafelé is tanít, hiszen átvilágítja eddigi és jelenbeli életed, mert a szerelem hozta Eggyé válásában azt is felismered, hogy eddig sem önmagad, sem Mást, és semmit nem tudtál ennyire szeretni.

Ez a legfontosabb tanítás egyben életed legnagyobb kihívása, mert nem tagadhatod le magad előtt, nem fedheted el saját tudatod előtt sem, hogy mindenkit és mindent még messze

nem tudsz szeretni. Hamar eljutsz oda, hogy magadnak is kimondod, igazából fogalmad sincs, hogy pontosan mi a szeretet, a szerelem, a bizalom, és az odaadás.

A szeretetről való gondolkodás közben járhatunk úgy, hogy magunkban legbelül és az erről szóló mondatokban egyaránt körbetapogathatjuk ugyan a szeretetet, ám nem ritkán előfordulhat az is, hogy a fogalmak váratlanul és hirtelen üresek lesznek, mi több a szeretet megnevezése végképpen kisiklik a kezünk közül. Nincs más lehetőség, tisztuljunk meg. Tegyük le félelmeinket, elvárásainkat, sőt szeretet-hiányainkat is. Kezdjük el élni, hogy minden gyönyörűséges, Te magad is Az vagy. Nem kell akarnod, nem kell tapasztalnod – elég annyit tenned, hogy nem teszel semmit, és békésen figyelsz belül. Ha nem akarsz semmit, még gondolkodni sem, akkor ebben a jó-állapotban nyisd ki a szíved, s figyeld meg, hogy Te milyen szeretet vagy. A hangsúly azon van, hogy milyen szeretet vagy, mert még a feltüremelő és édes fájdalmat okozó szeretet-hiányok is azt mutatják, hogy milyen szeretetre vágysz.

Magam szerencsére mindent megéltem, azt is, amikor ehhez a belső csendhez nem jutottam el, azt is, amikor élvezettel úsztam benne, sőt még azt is, amikor a belső csenden-ürességen túl voltam.

Kezdetben az út a szeretethez több stációból áll: ne félj annyira, mint ahogy addig féltél; ha nem félsz, nézd meg magad, és örömmel lásd, hogy szép, jó és nagyszerű vagy; ha látod a szépséged és tökéletességed, ne félj látni azt sem, hogy gyakran mennyire nem Az vagy, aki vagy. Most már indulhatsz az úton, nyújtsd ki a kezed és nyisd ki a dobogó szíved; kezdődik a felfedezés, s mindjárt láthatod, hogy félelmeid és függőségeid miatt teljesen rabszolga és robot vagy a világban. Megfigyelheted, hogy nem tudsz szavakkal szeretni, nem tudsz a tenyered simogatásával, s nem tudsz lelked ölelésével szeretni. Tisztán láthatod, hogy foglya vagy önmagadnak és kinti világodnak: ez sokkolhat, akár drámaian, sőt sokszor önpusztítóan, de valahogy a sokkoltságon túl kell lépned. (A túllépés döntés, erőgyűjtés, akaratkifejtés – ezek az igazi emberi nagyszerűség feltételei.)

Ez a tisztító sokkoltatlanság „legkönnyebben” akkor és úgy megy végbe Benned, ha például valamilyen konkrét élethelyzet traumája miatt belezuhansz az üresség állapotába, amely azonban olyan szenvedés-lépcsősor, amelynek soha nincs alja. Megy, megy lefelé... Érzed, mindent elvesztettél és semmi vagy. Éld meg, éld meg minél teljesebben a szeretetlenségedet. Sírjál, kiabálj, lázadj, dühöngj, akkor is, ha tudod, nem lenne szabad perelned ezért. Idd ki a méregpoharat: szenvedj, mélyen és reménytelenül, mert az egod megtörése elkerülhetetlen, és később majd megtapasztalod, hogy a keserű és boldog sírás között milyen kicsi a távolság. Ekkor már nem sokkol annyira a külvilág, és már nem érint drámaian a tökéletlenséged, csakhogy ekkor még egyáltalán nem vagy szeretet.

Ugyanakkor a mélybe zuhanás közben és után felismered, hogy a tökéletlenséged és szeretetlenséged csak látszat, még akkor is, ha a látszat vastagon páncélként rád égett, mintha fizikai valóság lenne; ám a félelmek és függőségek végtelennek tűnő láncolata és hálózata mögött továbbra is ott van valódi lényed; merthogy eleve szeretet vagy. De még mindig nem létezel gyakorló szeretetként.

Most jönnek az újabb stációk – jelképesen közel a keresztre-feszítés és közel a feltámadás. A szeretet-titok két generális eleme, vagy rétege ez: (a) Bármennyire is előbb pokoljárás és a végén ünnepmámor az önmagadhoz való eljutás, ám ez bizony csak félút, mert az út másik fele annak megélése, hogy nem Te vagy a fontos, s önmagadat és teljes világodat egyaránt le kell tenned. (b) Ha az elengedés után könnyűvé és most valóban szabaddá váltál, ekkor teljesen és tökéletesen a másik (a szeretett) lény felé fordulsz. Egyrészt általa vagy, mert így lehettél az, aki valójában vagy. Másrészt érte vagy, mindenestül Érte, elengedve-elfelejtve önmagadat a tökéletes odaadásban. Ekkor már (látszólag) minden belső és külső akadály megszűnt, és most váltál képessé valóban feltétel nélkül, önzetlenül és odaadóan szeretni.

És jön egy harmadik stáció, amit jelképesen nevezhetünk a feltámadás első tapasztalatának: (c) Teljes szívvel, korlátlanul, akadálytalanul, szavakkal és tettekkel is kifejezve szeretsz. Ez szinte leírhatatlan szabadság és kötetlenség. Azért az emberért, akit szeretsz, valóban mindenre (vagy adott pillanatban éppen „csak” a szükségesre) képes és alkalmas vagy. Elmész Érte Izlandba (vagy például Sopronba), öledben ringatod a Himalája hegyén (vagy a Bakonyban), vagy térdre esve imádkozol érte a pokolban (bárhon legyen Az), Égi palotát építesz neki (mondjuk a Pilisben), ahol tökéletességben-egyesültségben él majd. Nincs tér, nincs idő, nincs semmilyen akadály, és minden sikerül, amit Érte/Általa/Vele teszel. De ezzel még nem mondtunk ki mindent...

És jön a stációk vége: (d) Eggyé válsz a szeretett emberrel, ez az Egy-állapot, a teljesség élet. Ez az Egy-lét legteljesebben a szerelemben élhető meg, mert a szerelem szükségképpen több és gyönyörűsebb, mint önmagában a korlátlan-önzetlen szeretet. Ez a szeretet-egység például lehet a szülő és a gyermek közötti szeretet, vagy lehet a barátok/társak közötti szintén elkötelezett szeretet. És miután valóban minden szeretet, végső soron az Eggyé válás végbemegy, vagy végbemehet a Mindennel (vagy a Mindenséggel). Az egybekapcsoltság következménye a növekvő létöröm, a fokozódó nyugalommámor, a szeretet-teljesség, mint mindennapi életállapot.

Pedig megéled azt is, hogy a teljesség valójában soha nem a tökéletes teljesség, addig, amíg aztán a teljességet is elengeded. Ez a teljesség-kielégületlenség mutatja, hogy még nem engedted el teljesen magad, még a megnevezetlen mélyhiányok újra és újra megformázódnak benned. És ez egyáltalán nem baj, gyakran boldogság sírni a hiányok miatt is.

És közben újra tapasztalod – magasabb szinten – félelmeidet és függőségeidet. Attól, hogy minél önzetlenebbül és – ami ennél több – minél odaadóbban szeretsz, attól még véglegesen nem szabadultál meg már az egódtól vagy a félelmeidtől. És a belső ürességtől sem. De nézzük csak a valódi nyílvevő-repülés irányát... hova csapódik be a nyílvevő? Csak és csak akkor juthatsz túl önmagad minden egósságán, ha a Másik Embert (a Másikért) teljes önleadással/önátadással szereted. Ezt megélni Istenlét – Isteni boldogság.

Nyilván van/lehet egy olyan végső állapot, amikor már tökéletesen kitisztultál és megszabadultál, és nem tapasztalsz magadban semmilyen félelmet, vagy függőséget, vagy szeretetlenséget. Mikor már a páncéloed utolsó rétege is lehullott rólad. Ezt viszont én még nem éltem meg, de már elképzelhetőnek tartom, merthogy újra és újra tapasztalom, hogy képes vagyok egyre tökéletesebben a Másikért létezni, ami közben nem veszem el önszeretetem és önlényemet, ellenkezőleg ennek révén teljesedik ki.

Az egyik legnagyobb kihívás ugyanakkor az, hogy egy ember, aki úton van a szeretetre képtelen állapottól a szeretet-állapotig, a lélekvesztéstől a lélekkiteljesítésig, a rajta uralkodó egótól a saját Önvalójáig, ugyan egyszer vagy többször már döntött arról, hogy szeretetként éli önmagát és szeretetként nyilvánul meg, ám külső világa konfliktusai, vagy belső világának negatív hangulatai-áramlásai miatt újra és újra – szinte észrevétlenül – visszaesik a szeretetlenségbe. Az elveszettségbe, a háborúskodásba, a feldúltságba, stb. Ezt magam sokszor, ám egyre ritkábban megéltem, és ezért jól megfigyelhettem, hogy a visszaesések miért és hogyan történnek meg. A végső ok a belső szeretet-állapot végleges stabilitásának hiánya. Időnként csak a figyelem kiesése, vagy a fáradság okozta elgyengülés. Ekkor még hiányzik az a belső biztonság és teljesség, hogy a belső szeretet-állapotot semmilyen belső vagy külső negatív hatás nem éri el, és nem billenti ki.

A szeretet ugyanis végtelen megbocsátás, s az ehhez szükséges megértés, elfogadás, együttérzés. Ez egyúttal a belső béke és a békességesség. Ehhez a belső, megbocsátó-elfogadó állapothoz eljutni, életünk egyik legnagyobb feladata. Nálam is. Ahhoz, hogy senkit ne tekints rossznak, senkit ne hibáztassál, ahhoz, hogy mindenkit elfogadj és megérts, a szeretet hatalma és tisztasága elengedhetetlen. Ebben az érzetben képes vagy és lehetsz a Másik fájdalmát, félelmét, riadtságát, lázadását átélni, megérteni. A szeretetnek így nincs alternatívája és nincs

ellenpontja. A szeretetnek nem ellentéte a gyűlölet, legfeljebb – látszólag - a szeretetadás hiánya az, ami belső ürességgént vagy szeretetvesztésként írható le. Miután az ember maga a szeretet, ezért a belső szeretetképtelenség csak időleges állapot, átmeneti vagy tartós belső egyensúlytalanság, így ebből az összefüggésből tisztán megérthető, hogy a szeretetnek nincs ellentéte.

Vannak kiélezett szeretet-kereső helyzetek, s a már vállalt tudatos szeretet-lépések. Ezek közül néhány friss tapasztalatot szeretnék felsorolni, különösebb kifejtés vagy értelmezés nélkül.

(a) Ősmagány érzet. Amikor az emberről peregnek le az ego-vasalású páncélok, akkor lefelé-befelé is szabaddá válik: megéli a megnevezhetetlen belső, idő és térfeletti, kozmoszon túli – én neveztem el így – ősmagányt. Ez mintha túl lenne mindenben, de mintha itt bújna meg az összeretet is. Ahhoz, hogy egyszer felmagasodj, jó, ha mélyre süllyedsz.

(b) Titokzatos Lényed. Ebben a dogmáktól, fogalmaktól, látszatoktól megszabaduló, növekvő belső tisztaságban és szabadságban az ember felfedezi, hogy van valamilyen körvonalazatlan, megfoghatatlan, megnevezetlen belső lénye. Az emberből közben előjönnek a tanultak, például a buddhizmus több ága tagadja a belső szubsztancia létét, csakhogy most tapasztalod ezt a „valamit”. A hinduizmus viszont azt állítja, hogy az ember igazi belső lénye, az Önvaló nem csakhogy van, hanem ez a legfontosabb, de egy ilyen isteni/istenfeletti lényeket még nem érsz el magadban. És valószínű, hogy valódi Lényed/Önvalód magját tekintve mindig is titokzatos marad.

(c) Szeretni szeretetlenségben, értetlenségben, vagy elvertségben. Az ember – amíg szüksége van rá és talán azon túl is – kap olyan ember-tükröket is, amelyek olyan kihívó-tanító helyzeteket mutatnak fel a számára, főként családi-rokonsági körben, hogy például testvére vagy gyermeke elutasítja, haragot borít rá. Vagy más közeli rokon vagy barát rombolni-ártani akar neki, vagy egy-egy családtagnál a belső félelem érzelmviharban tör ki, (stb.). Az ember könnyen szembesül azzal, hogy ilyenkor az egoja hasonló választ szeretne produkálni, de a lelke-tudata szerencsére már tisztán átlátja az ego praktikáit. Ezért viszont-harag helyett igyekszik megnyitni a szívét, és minden fájdalom, sértődés, fölény nélkül legalább valamilyen szeretetfélét akar sugározni. (És ez a tökéletes szeretet-próba. Ha ekkor és így képes vagy szeretni, akkor azt a Másikat is tudod teljesen szeretni, akihez a szíved lélegzetállítóan közel áll.)

(d) Adni és nem kapni. Már tisztán, önfeledten, játékosan adni is örömteli útonjárás. Ámde magam is sokszor megfigyeltem, hogy ugyan önzetlenül adom, vagy áramoltatom a szeretetet, ám többször mégis sajogva észreveszem, ha visszafelé nem áramlik a szeretet. És emiatt sokáig rám telepedett a finom szomorúság, vagy valamilyen rejtélyes hiány, holott nem csak a lelkem, de már az elmém is világosan tudatosította magában, hogy ne várj semmit, ne kérj semmit, ne remélj semmit. Élesebben: ha nem kapsz egyáltalán szeretetet, vagy teljes (külső) szeretethiányban vagy, akkor létezik-e egy olyan belső teljesség, szeretet-bőség, vagy Istentől jövő folyamatos szeretettség, amin túl már semmi nem szükséges? Ez nem akkor izgalmas, ha valaki (legalább egy Valaki) nagyon szeret Téged, hanem akkor, ha éppen tökéletes szeretetáramlás-szünetet élsz meg. (Végső sarkításként: lehet-e élni teljes szeretetnélküliségben?)

(e) A szeretet döntés és vállalás. Amikor az ember vagy a lélek folyamatosan szembesül azzal, hogy hol, mikor és mennyire nem képes szeretni, hogy mennyi minden akadályozza saját magában a szeretetadást, akkor bölcsen teszi, ha hátralép, leül, csendben van, s meghozza a titkos belső döntés(ek)e)t. Ami először valahogy így hangzik, hogy jó, most már egyértelműen voksolok, s kimondom magamnak, hogy a szeretet mellett döntök, s szüntelenül megpróbálom, hogy szeretet legyek, nem szégyellve és nem ostorozva magam, amikor ez nem sikerül, hiszen már az is gyógyulás, ha látom és észlelem, hogy az adott helyzetben nem

tudtam szeretni. Tehát tudatosan elkötelezem magam a szeretet mellett. És vállalom szeretet-voltomat és szeretetéletemet.

(f) A szeretet új gondolkodás és új szellemiség. És egyúttal nincs jelentősebb igazság, mint a szeretet létezése. Az elme sok bajt és kerülőutat okoz nekünk, ám közben ne becsüljük le a gondolkodást és a tudást a szeretetlétben sem. Hiszen minden felismerés, döntés és cselekvés egyben gondolat és szellemiség, sőt bölcsesség-megtestesülés. A szeretet ma új szellemiség. Sokszor megéltem, hol sírva, hol nevetve, hol egyensúlyban, sőt olyan érzelmi állapotban is, amikor a sírás boldog egyensúlyt fejezett ki, hogy a helyes gondolat, a helyes mondat, a helyes és pontos felismerés, a lelket átjáró bölcsesség, a tudat előszobájának is tartható szellemiség képesebbé, alkalmasabbá tett a szeretet-életmódra. (A boldog szeretetállapot szavak általi kifejezése nem ömlengés, vagy nem édes lélektorta felkínálása, hanem csak tiszta szeretetáramlás, minden érzélem-elfojtás, vagy -korlátozás nélkül.)

(g) Szeretet és kellemesség (sőt: kellemesség-utánzat). Az ember olyan balga, olyan jól csapja be magát, olyan gyámoltalan vagy döntésképtelen, vagy olyan könnyen csúszik bele a szeretetpótlékokba, hogy szinte észre sem veszi a fényévnnyi különbséget szeretet és mondjuk kellemesség-otthonosság között. Persze a fényévnnyi különbség felismerése, megtapasztalása kiüresíti, szomorúvá teheti az embert, mert méltatlan korunk szinte csak szeretetpótlékokat, sőt primitív, durva, vagy púderes szeretetutánzatokat kínál nekünk. Az elmúlt évtizedekből számos kellemesség-élményt, sőt – ami még rosszabb - hazug kellemesség-utánzatot is felsorolhatnánk; de azért azt is, hogy ismerőseim többsége is szinte belehalna abba, ha a szeretetpótlékokból, sőt a kellemesség-pótlékoktól is megfosztanák. Ezért óvatosan mondj ki másoknak még felfoghatatlan igazságokat.

(h) Eggyé válás az Eggyel, avagy a „mindenséggel”. Ha az ember már belül szeretet, rögtön tapasztalja, hogy emberként/lélekként végre nem az, ami eddig volt, mi több közben élni kezdi, hogy a Másik Lélekkal azonos. Különös élmény ez nekem: valami olyan más minőséggel vagyok azonos, ami nehezen megnevezhető fogalmakkal. Ez a valami viszont ugyanaz kint és bent, ezért feloldódik a kint és bent határa, ugyanakkor ez nem függ össze a fizikai testtel, noha ezt a minőséget a fizikai test is kifejezi, de a test önérzékelése Valami olyasmit érzékel, amire elmédben még nincs megfelelő szó. Sokan erre mondják könnyen azt, hogy az ember a szeretetben a „mindenséggel” válik eggyé, de ez a mindenség semmiképpen sem fizikai „mindenség”. Az embernek ez az eggyé sűrűsödése, egyúttal a másik-sága egyben önmagasága, tehát a hamis énhez képest valódi önmaga. Ezért a másik-ság fogalom sem ígéretes, mert az ember nem másik valaki lett, hanem csak eltalált az Igazi – és egyesült - Önvalójához. Ellenben most már mindent, mindenkit képes szeretni.

(i) Eggyé válni (a szerelemben) csak Eggyel lehet. Éltem és élem, hogy igazán eggyé válni egy Másik Emberrel csodálatos létmámor, avagy ez a titkos Ánanda-tapasztalat. Az élet szükségképpen fel-felteszi azt a kérdést mindenkinek, hogyha egy valakivel valóban Eggyé lettél, akkor lehetséges-e, hogy közben egy harmadikkal is eggyé, vagy félig eggyé váljál. Ez a kérdés különösen a szerelemben katartikus kérdés. Ez nem a féltékenység, ez nem a megcsalás problémája, hanem önmagunk legbelsőbb – érzelmi, lelki és erkölcsi - alapidilemmája. Ha valakivel eggyé váltál, Te már nem létezel külön, mintha megdupláznád magad, mert egyébként csak ez a külön valód egyesülhetne egy újabb eggyel. Ha eggyé váltál, egyúttal végtelenné és teljessé váltál. Magam ezért azt tapasztaltam, hogy az újabb – szükségképpen csak kellemességet hozó - egyesülés lehetősége a szívemben meg sem jelenik. Ez önmagam elvesztése, halála, megszűnése lenne, ha a pillanatnyi kellemesség, azaz szeretet/szerelem-pótlék magához vonzhatna.

(j) Ha az Egy teljessége vagy, szinte nincs határod. Erről nincs még elég tapasztalatom, a határtalanságot nem éltem meg a maga teljességében, de minden belső korlátom, vagy külső falam ellenére már megéreztem, hogy ha Eggyé válok a szeretetben/szerelemben, akkor jutok el oda, hogy valóban elvesztem minden határom, és a határtalanságban elvesztem a belső-

külső béklyóimat is. Ez lenne – a szeretetlét isteni minőségeként – a teljesség-élet. Ez már szüntelen repülés, örömszüntelenség, a „minden megvalósul” létállapot. Ekkor már nincs belső félelmed, s kint a világban sem bánt vagy rombol semmi. Nincs más benned, mint a szeretet. Ez olyan utópia, ami konkrét valóság.

(k) A szeretetelés a legmagasabb tudatállapot. A spirituális emberek sokat beszélnek magas tudatszintekről és magas tudatállapotokról és a hozzájuk vezető különböző spirituális utakról. Ám a magasabb tudatállapotokat sem csak beszéddel kell meghódítani, amint az új személyes vagy kollektív tudatminőségek sem csak szellemileg közelíthetők meg. Elég, ha valaki saját belső önfejlődése során egyszer-kétszer eljut abba a lélek- és tudatállapotba, amikor a szeretet megközelítő teljességére képes, és felhőtlenül, tisztán, érdek nélkül, odaadóan szeret minimum néhány óráig. Ez önmagában a legvilágosabb tanítás, mert az ember megéli a magas tudatállapotot, s később talán azt is megtapasztalja, hogy a magasabb tudatállapotok közül az egységtudatot is meghaladó teljésgégtudat nem más, mint a tökéletes szeretet/szerelem/ánanda-tudat

(l) A szeretet nem más, mint az út. A spirituális út. Ha én szeretet vagyok, ha a másik ember szintén szeretet, ha Isten szeretet, ha a Mindenség szeretet, akkor nem lehet kérdés, hogy az élet, az életünk is szeretet. Az Élet pedig út, többféle értelemben. Út önmagunkhoz, aki szeretet, Út a Másikhoz, aki szeretet, Út Istenhez, aki a szeretet. Ez az értelme a spirituális útnak. Ez a keskeny út. Aki ezen jár, rögtön az, aki, avagy: szeretet. És ekkor elérkezhetünk váratlan spirituális felismerésekhez is. Ilyen különös megélés az, hogy a szeretet felfogható úgy is, mint kiszolgáltatottság, holott nem az a mindennapi értelemben, ugyanakkor boldogan felismerhető, hogy az ember bátor, önként vállalt, önátadó „kiszolgáltatottsága” egyben csodálatos önteremtés, teremtés és Egy-lét teremtés. Vagy a szeretetben valósul meg és élhető meg a legtisztábban, hogy a szeretetben minden ember teljesen egyenlő, s minden lélek egyformán képes szeretet-adásra, és igazából elsősorban ez a szeretet-teremtette egyenlőség a mindenki számára felkínált szabadság. A szeretet tesz minket egyedül szabaddá.

(m) Szeretet/Isten Egy. Ha Isten szeretet, ha az ember szintén szeretet, ha a lét szeretet, akkor mindez Egy, akkor nincs már elválasztottság, vagy ekkor már végképpen felmerültél az ősmagányból, vagy végleg szeretetté transzformáltad előző és mostani életed minden negatív érzését. Ekkor egyszerre vagy Isten, Önmagad és a Másik Ember; ez egyszerre a részek teljessége az egész tökéletessége révén. Elérhető, megélhető, egyszerre emberi és emberfeletti egység. És ennek mámora, édessége, gyönyörűsége nem a Te elválasztott, magadba zárt önmagad világa, hanem Isten/Szeretet Egy-állapot, s azok dobognak benne, akiket a szeretettel végérvényesen boldoggá tettél és teszel.

(n, o, p..) Még számtalan személyes és/vagy kevésbé személyes felismerést mutathatnék meg a szeretet tapasztalataimból.

A szeretetúton újra és újra tapasztalod – egyre magasabb szinten – a szeretet tökéletességét. Holott nem értél még a célba. Nem vagy még Ott vagy Itt, de már jártál ott és nem egyszer. Nyitva az ösvény, ami odavezet, és már jársz rajta. És nem kételkedsz abban, hogy megérkezel. A megérkezés megsejtése is felvillantja a szeretet tökéletességét, igazságát, forróságát. A megvilágosodás esélyét.

Összefoglalásként és csúcspontként. Ha az emberi lelket megpróbáljuk definiálni, akkor egyfelől azt kell mondanunk róla, hogy ez valódi és szimbolikus habarcs, nem más, mint az összekötő anyag/energia/rezgés és információ/tudás/bölcsesség. Más néven: szeretet. Másrészt észre lehet venni, hogy ez a függetlenül egység, amely lélekként megtestesíti önmagát az anyagban, az emberi testben, és ugyanakkor az anyag így lesz tudatosult önmagáról, így válik tudatossággá. Harmadrészt a lélek a magasabb dimenziókban és a test révén a földi dimenziókban is egyaránt folyamatos rezgésben, dinamikus, sőt csavart energiamozgásokban létezik. Ezt hívhatjuk a szeretet-spirál égbe való emelkedésének.

A szerelemben ezért az emberek megnyílnak egymás energiái előtt, sőt átveszik egymás energiáit. Új és más minőségű energiamező teremődik bennük és körülöttük. Ez az új energiamező csodamező és csodákat teremtő energiater. A szerelmesek mélyen megélik, hogy a kölcsönös odaadás nem más, mint a szeretet/szerelem lelke, lángja, fénye, vagy másképpen fenséges energiája. Ezért nincs szeretet, ha nincs odaadás. És ez a kölcsönös odaadás szintén nem más, mint a spirituális lét magas állapota, avagy a megvilágosodás. Ez a közvetlen megtapasztalása annak, amikor önmagad átadod Istennek, a vele való teljes azonosulásnak, az Isten általi vezetettségnek.

A szeretet-ösvényen tehát először az összetett áramlások hol elválasztanak, hol összekapcsolnak, de az optimális állapot vitathatatlanul az összeolvadtság. Az Egy-lét, az Egy energiamező. A lélek a szeretethez vezető úton így a magasabb dimenziókat az alacsonyakkal és fordítva az alacsony dimenziókat a magasabbakkal köti össze. Átvisz, felemel, eljuttat önmagad szeretetlényéhez. És a végén végleg beköltözik a magasabb dimenziókba, a gyönyörűsége szeretlétbe.

A szeretet – ebből a szempontból nézve - nem más, mint az összekötöttség, és annak kiteljesítése, avagy a szeretet révén az egyén minden belső és külső dimenzióval egységbe kerül. A gravitáció természetű szeretet maga az élet, nem kevésbé az élet sokdimenziós teljessége. A szeretet tehát a mindenségbeli és transzcendens alap - így mindent ez tart egyben. És ezért minden negatív érzés, gondolat és cselekedet elválaszt, elszakít, lelök a kétdimenziós valóságba. A szerelem alapja is a szeretet, ami nélkül nincs gyönyörűsége szerelem, sőt a szerelem végképpen nem földi kapcsolat, hiszen a szerelmes két ember azonos rezgésű, azonos rezonanciájú, méghozzá idő- és térfeletti Egy-lét, avagy egymásnak rendeltség, hogy beérkezzenek az Egy-állapotba. Ennek egyik legtisztább jele az, amikor a szerelmes a szeretett Másikat képes - holott jól tudja és látja tökéletlenségét - tökéletes lénynek tekinteni. Ez a létfeletti boldogság ünnepi vagy szakrális állapota.

A valódi szerelem ezért örök kapcsolat, nincs oka és következménye, és nincs eleje és vége, nem keletkezik, és nem szűnik meg, van, független attól, hogy mi történik a háromdimenziós világban. A valódi szerelmesek ezt a léttökéletességet csak felismerik, s azután élik a teljes, vagy spirituális összekapcsoltságukat. És ez gyengédség-„tombolás” is, hiszen a szeretet/szerelem maga a kimeríthetetlen gyengédség. (Az más kérdés, hogy a sérült lelkek, s egyben a sérültségüket kezelni nem tudók, miért és hogyan teszik tönkre a tér- és időfeletti Egy-voltukat.)

A szeretetben az ember Egy-Lélek lesz önmagával, kettős értelemben. Belső – fizikai és nem fizikai – „világegyetemével”, és a külső (a szintén sokdimenziós) világegyetemekkel. Mindezt az Egy-Lélek a maga teljességében úgy tapasztalja meg a legjobban, s isteni külső-belső egységét szüntelenül úgy tartja fent, ha a szeretetben fogant szerelemben él Igazi Párjával, akivel tértől és időtől függetlenül mindig is azonos volt és lesz.

Varga Csaba